

Teatrul de Nord
din Satu Mare
— Secția română

„Inundația” de Teodor Mazilu

Piesă de cameră, „sonetă la patru mâini”, *Inundația* deține abreviate toate datele teatrului lui Mazilu; este o soluție concentrată din acidul său de monalist, o miniatură în spațiul restrâns al căreia se întrevăd procedeele ce-i sînt specifice: rostirea interioară a gândului proiectată neconținut în replică, construirea unui spațiu psihologic „invers”, unde tot ceea ce îndeobște se ascunde este acum ostentativ scos în afară. Cei doi eroi monologhează, în paralel, investigînd cu voluptate în straturile abjecției, ticăloșiei omenești. Simbolul nu are rădăcini, fabula e transparentă. Situația „proștilor” este expusă cu claritate și precizie, fără parabolă. Ne aflăm în universul „lucurilor”, pe un teritoriu invadat de plăceri materiale și de succese parazitare, terenul de joc, propriu ființelor ce mișună în insectarul mazilian.

Aparent liniară, partitura lui Mazilu se refuză unor interpretări comic-tradiționaliste și modesta punere în scenă a *Inundației* la Satu Mare ne-o confirmă. Lectură cu pretenții de interpretare, punerea în pagină a fost afectată de inadecvarea instrumentului actoresc la notele partiturii, ca și cum am reproduce o gravură de Maserel într-o acuarelă pastelată. Regia: Mihai Raicu; scenografia: Lelio Săndulescu; interpreți: Olga Viorica Suci; Emil: Lelio Săndulescu.

— Secția maghiară

„Al patrulea anotimp” de Horia Lovinescu

Tehnica compoziției realiste, în care echipa maghiară de la Satu Mare excelează, și-a aflat un prilej bun de manifestare în textul piesei lui Lovinescu *Al patrulea anotimp*. Cu evidentă minuție portretistică și atenție

Al patrulea anotimp de Horia Lovinescu (în spectacolul Teatrului de Nord, secția maghiară). Csiki Andras (distins cu mențiune pentru interpretarea rolului Paul Cristodoru) și Elekes Emma (Nina)

la detaliu, regizorul Kovacs Ferencz a construit universul spectacolului, parcelînd piesa și prezentînd-o în trei secțiuni distincte. Actul I ne aduce, cu vervă parodistică și ironică, detașare, atmosfera și stilul unei melodrame sentimentale de altădată; Csiki Andras și Elekes Emma, în postura unor „amanti fatali”, joacă cu pasiune desenată, mimînd filmele cu Rudolf Valentino și Lya de Putti — evident și logic în gustul respectivelor personaje. Actul al doilea, cel mai realizat, ne înfățișează patru oameni care se detestă și se hăituiesc reciproc cu o atîșată politețe, comprimînd ură și vulgaritate sufletească în gesturi și priviri. Mai ieftine în soluții, ultimele două tablouri se revendică unui mod de teatru cam „bulevardier”, șarjat, și în opoziție cu potențialul și nivelul exigențelor atinse de această echipă omogenă.

Decorul, neinspirat și greoi, în ciuda aparențelor sale de mobilitate. În interpretare s-a remarcat jocul deopotrivă de „tehnic” și de precis nuanțat al lui Nyredy Piroksa, al lui Acs Alajos, și al lui Toth-Pall Miklos, în partiturile mari. Kriszovansky Szidi și Tarnoi Emilia au excelat în cele mici. Cuplul atît de cunoscut Elekes Emma și Csiki Andras ne-a demonstrat din nou cît de importantă este, în teatru, capacitatea actorului de a aduce cu sine, în scenă, o biografie, de a exprima, fără ajutorul cuvintelor, gânduri.

M.I.